

МИНИСТЕРСТВО НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА

БЪЛГАРИЯ НА ОЛИМП

СПОРТНИТЕ ГЕРОИ
НА НАЦИЯТА

**ОЛИМПИЙСКИ
ЗЛАТНИ
МЕДАЛИСТИ**

BULGARIA
불가리아

ОЛИМПИСКИ
ЗЛАТНИ
МЕДАЛИСТИ

БИАТЛОН

Екатерина ДАФОВСКА

Родена на 28 ноември 1975 г. в Чепеларе, Смолянско

Ръст 163 см, тегло 54 кг

Биатлон

**ЗЛАТО НА
ОЛИМПИАДАТА
В НАГАНО 1998**

4-та на олимпиадата в Солт Лейк сити 2002 в щафета
5-а на олимпиадата в Солт Лейк сити 2002 на 15 км
8-а на олимпиадата в Турино 2006 на масовия старт
8-а на олимпиадата в Турино 2006 в щафета
10-а на олимпиадата в Солт Лейк сити 2002 в преследването
Бронз на световните първенства в Антхолц 1995 и в Осърбле 1997 на 15 км
Злато на европейското в Минск 2004 на 15 км
Сребро на европейското в Лангдорф 2006 в щафета
Бронз на европейското в Лангдорф 2006 на 7.5 км
С пет победи за Световната купа, 4-та в крайното генерално за трофея през сезон 2002/2003

ПЪТЯТ ДО ЗЛАТОТО

Олимпийски игри Нагано 1998, биатлон – 15 км с 4 стрелби, 9 февруари, Биатлонски комплекс в Нозава Онсен

Дафовска – девета без грешка след първа стрелба с 10:57,2 мин.

Дафовска – четвърта без грешка във втора стрелба с 22:12,4 мин.

Дафовска – седма след една грешка с втори патрон на трета стрелба с 34:02,0 мин.

Дафовска – първа без грешка в четвърта стрелба с 45:21,9 мин.

Дафовска – победа на финала с 54:52,0 мин. (осмо бегово време)

Крайно класирание: Екатерина ДАФОВСКА – 54:52,0 мин. (1 грешка), Олена Петрова (Украйна) – 55:09,8 мин. (1), Уши Дизъл (Германия) – 55:17,9 мин. (1)

techchem

BOROVO

techchem

SCHENKER
Stinnes Logistics

B. F. BIATLON

VIES

ANSCHE
Made in

СНЕЖНАТА КРАЛИЦА ОТ РОДОПИТЕ

На 4 години тя вече се е качила на скиите, както повечето деца в планинското градче Чепеларе. На 15 хваща за първи път пушка и пробва изстрели сред вековните родопски борове. А на 22 комбинира така умело двете неща, че сюрпризира света с олимпийско злато в биатлона. Първото за България в зимните спортове.

Нейният бум предизвиква тотален фурор в страната. Не само заради сензациата, която обходи света, но и защото родината ни намери своята зимна кралица! За 54 минути и 52 секунди едно чаровно и отдадено на спорта момиче стана Екатерина Велика в биатлона. И така най-после постави България на шампионската карта в белите спортове.

Да проходиш със ски на краката и да се качиш на „писалките“ в най-ранна детска възраст се приема за нещо съвсем нормално в сърцето на Родопите. Така се случва и с Екатерина Дафовска, родена на 28 ноември 1975 г. в Чепеларе. В един период тя се занимава със спортно ориентиране, но родителите ѝ често излизат на лов и това оказва влияние за насочването на Катя към биатлона.

„В осми клас реших да сменя училището и трябваше да си избера с кой спорт да вляза в новото – припомня си снежната кралица на България. – Вече можех да карам скиите за бягане. Съветите на моите родители ловци наклониха везните към биатлона. Прецених, че може би и аз ще мога да стрелям, след като те имат такова хоби.“

Дафовска расте дребничко и скромно момиче, но впечатлява специалистите с целенасоченост, дисциплина и трудолюбие. Нищо не може да я отклони от пътя, който следва. Външно изглежда някак „извън нещата“. Понякога се „самоизключва“ от действителността и шумотевицата дори и с шиене на гоблени. Но вътрешно винаги гори и не допуска компромиси при последването на целите си.

Успехите на младата биатлонистка не закъсняват, както и първият медал от голямо първенство. През 1993-та си отвоюва бронз на световния шампионат за девойки. По това време събитията в белите спортове се развиват турбулентно, тъй като зимните олимпиади сменят термина си, за да се разминат с летните игри. Така „бялата“ олимпиада Лилехамер 1994 е само 2 години след предишната в Албервил. Бронзът от световното младежко първенство е ключът на Катя за влизане в олимпийския отбор. На откриването в Лилехамер едно дребничко девойче застава редом до тогавашните суперзвезди на българския и световния биатлон, останали на крачка от медалите на предишните игри в Албервил – Надежда Алексиева, Ива Шкодрева, Мария Манолова...

„Бях само на 18 години и първата ми олимпиада бе просто едно докосване до този форум, участвах само в спринта – признава Катя. – Показах много бърза стрелба и се наредих 29-а, което за девойка е едно прилично класиране. Дори сравнявах стрелбата ми с мъжките стандарти. Това бе силното ми оръжие – стрелях точно и бързо.“

Руски треньор предрича, че ще стане шампионка

Година след олимпиадата, все още на възраст за състезания за девойки, Дафовска грабва бронз от световното първенство за жени в Антхолц. Същата зима печели медал и от младежкия шампионат на планетата. На тези надпревари един руски треньор ѝ поднася изненадваща прогноза – ще стане олимпийска шампионка. Но за останалите Катя все още е твърде далеч от златото и специалистите не я слагат сред фаворитите за игрите през 1998 г.

Катя заминава за японския град Нагано в твърде изнервена обстановка. Тя има във визитката си два бронза от световни първенства (Антхолц 1995 и Осърбле 1997), но олимпийският ѝ сезон е трагичен. Най-доброто нейно класиране е 34-то място...

„Тръгнах отчаяна, но майка ме изпрати с пожеланието: „Хайде, успех и може да се върнеш с медал – разкрива Дафовска. – Аз пък отговорих: „Ако нищо не направя, ще се откажа и сигурно това ще бъде краят на кариерата ми...“

Много хора тогава ѝ подмятат, че е тръгнала с голяма кошница. Обърканият сезон е опънал до скъсване нервите на Катя. И тя дори заявява на треньорите, че не иска да се месят в нейната подготовка, а само да ѝ прострелват оръжието.

Дафовска пристига в Нагано 12 дни преди коронната си дисциплина 15 км с 4 стрелби. Фаворити са легендарната германка Уши Дизъл, украинката Олена Петрова и бившата скибегачка

Магдалена Форсберг (Швеция), която печели 7 пъти поред Световната купа.

Екатерина е със стартов номер 18. Денят 9 февруари се оказва много странен. Времето в комплекса Нозава Онсен е изключително динамично. Метеорологичната обстановка се мени интензивно, дори тотално на всеки час – от снежна виелица през слънце, после пак сняг, дъжд и накрая пак ярко слънце със синьо небе.

При тези условия много важна се оказва подготовката на скиите, а за щастие в родния щаб са свършили добра работа по този въпрос. Няколко дни по-рано са уредили всички писалки да минат допълнителна обработка на структура при японците. Това също помага за сензациата. На прострелката обаче нашите нямат този късмет. Извива се виелица, но в българския лагер нямат нужната оптика и Дафовска не получава никаква информация за корекции в стрелбата. Като за капак Катя се чувства най-добре с тренировъчните ски и рискува, потегляйки с тях, което се случва за първи и последен път в кариерата ѝ.

След първата стрелба Дафовска е девета, но след втората излиза на четвърта позиция. До този момент е без грешка с пушката, но при третия престой на рубежа прави първи пропуск с втория си патрон от серията. Това я праща на седма позиция, но с малка разлика от най-бързите.

ОЛИМПИЙСКИ
ЗЛАТНИ
МЕДАЛИСТИ

БОКС

Георги КОСТАДИНОВ

Роден на 16 януари 1950 г. в Бургас
Ръст 165 см, тегло 51 кг
Бокс

**ЗЛАТО НА
ОЛИМПИАДАТА
В МЮНХЕН 1972**

9-и на олимпиадата в Монреал 1976
Четири пъти носител на купа „Странджа“

ПЪТЯТ ДО ЗЛАТОТО

Олимпийски игри Мюнхен 1972, бокс - кат. 51 кг, 27 август – 10 септември, Боксова зала в Олимпийски парк

Костадинов – Ян Балух (Пакистан), победа с ТК0 2 на 1/16-финал

Костадинов – Крис Юс (Канада), победа по точки 5:2 на осминафинала

Костадинов – Каликто Перес (Колумбия), победа по точки 3:2 на четвъртфинала

Костадинов – Лешек Блажински (Полша), победа по точки 5:0 на полуфинала

Костадинов – Лео Рвабвого (Уганда), победа по точки 5:0 на финала

Крайно класиране: Георги КОСТАДИНОВ, Лео Рвабвого (Уганда), Лешек Блажински (Полша) и Дъглас Родригес (Куба)

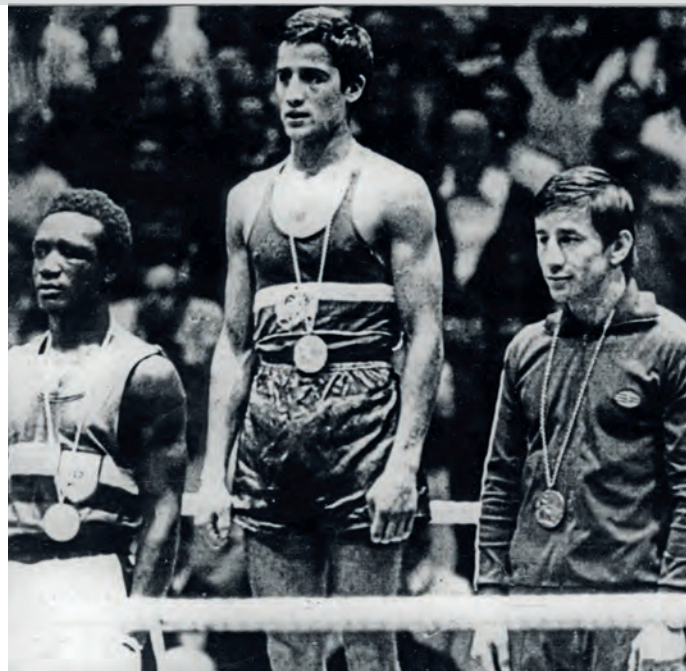

ЕПИЧЕН ТРИУМФ СЪС СЧУПЕНИ РЪЦЕ

Едва ли друга олимпийска титла е спечелена с цената на толкова много болка, колкото геройски понася Георги Костадинов на ринга в Мюнхен 1972. Той буквално изстрадава златния си медал в един епичен триумф, превърнал се във физическо изтезание за него. Със счупвания в двете ръце и обърнат глезен българският боксьор побеждава във финала, без да покаже нито за миг какви усилия му коства това. В България при първото директно излъчване от националната телевизия на олимпиада страната съпреживява емоционално неговата драма в баварската столица. И накрая, след всички болки и инфарктни мигове, за историята остава един върховен момент, за който тогава всички у нас говорят. Георги Костадинов и неговите мъжки сълзи на победата,

когато е на върха на подиума на призьорите. Родният химн, трибагеникът на пилона и накрая закачливото намигане и ухапването на медала като подарък за операторите след едно истинско ходене по мъките. Няма сила, която да заличи този спомен.

Футболът е първата страст на Георги Костадинов, който е роден на 16 януари 1950 г. в Бургас. Бързината и ловкостта си той пренася и на боксовия ринг, където започва да печели безапелационно медали и титли. Четири пъти вдига победно купа „Странджа“, а през 1968 г. е включен в националния отбор. Нито веднъж в цялата си кариера не е бил в нокаут. И още нещо уникално за бокса – Георги е един от малцината бойци, на които никога не са чупили носа.

Обещават му много пари, ако стане професионалист

Осем години преди да се окичи със златото в Мюнхен 1972, бургазлията грабва окоето на великия трикратен олимпийски шампион Ласло Пап. Унгарецът, вече като промоутър, го наблюдава на ринга в Мишколец и възкликва спонтанно: „Дайте ми това момче и за една година го правя велик шампион!“ Думите на легендарния боксьор, направил кариера и като професионалист, са подплатени с умопомрачителна оферта. „Неприличното“ предложение ще донесе на Георги много пари, ако се качи на професионалния ринг за мачове в Канада и Германия. Това обаче е невъзможно по онова време, когато в държавите от социалистическия лагер се признава само аматьорският бокс.

За беда година преди олимпиадата Мюнхен 1972 изненадващо Костадинов изпада от титулярите в националния отбор. Една загуба на европейското първенство в Мадрид определено застрашава неговото бъдеще. Точно този срив обаче го амбицира до краен предел и той се връща на ринга с два пъти по-яръстна амбиция. Тренира допъл-

нително, остава след другите сам в залата, дава всичко от себе си и в крайна сметка печели място в българския тим за игрите в Мюнхен. Там обаче най-големият съперник на Костадинов се оказва... болката. Притесненията, че старата травма в дясната китка може да се активира, се оказват основателни. Кошмарът се случва на 1/4-финала срещу колумбиеца Калисто Перес. След удар в главата на съперника нещо в китката на Георги изпуква и го застига адска болка. Костадинов „танцува“ на ринга и елиминира съперника, без той да разбере защо българинът така рядко използва „убийствената“ си дясна ръка.

На полуфинала срещу поляка Лежек Блажински обаче ситуацията става нетърпима заради спукани костици и в лявата ръка. Въпреки обезболяващите инжекции болките са ужасни. Георги обаче стиска зъби и не издава дори с минимален знак мъките, които изпитва. Мачът е спечелен с 5:0 съдийски гласа, но с цената на свръхусилия и стоицизъм.

Гравва титлата с 5:0 точки, спечелени само с едната ръка

Финалът в категорията е отложен с един ден заради терористичните действия в Мюнхен. Костадинов се качва на ринга на практика с „половин“ ръка и четири обезболяващи инжекции в другата. Дясната му китка е със счупени костици и всяко, дори минимално докосване до тялото на съперника, предизвиква неописуеми болки. Треньорският ни щаб не може да повярва – той по никакъв начин не показва какво го мъчи.

„Добре съзнавах, че само веднъж съперникът да ме бе уцелил, с мен е свършено – спомня си Костадинов. – Движех се непрекъснато, пласирах по някой удар с лявата ръка и чаках края на мача...“

За да бъде драмата пълна, във втория рунд българинът се хлъзга с новите си кецове и обръща глезен. Адреналинът обаче е толкова силен, че Костадинов дори и не помисля за отказване, макар че треньорът Стоян Пиличев иска да хвърли кърпата...

Чак в края на финалния мач Лео Рвабвого от Уганда усеща, че срещу него се бие боксьор с „половин ръка“. За обрат обаче е

късно и Костадинов побеждава с 5:0! И с точки, заработени само с лявата му ръка, както отбелязват летописците.

Следват българският химн и най-високото стъпало на олимпийския подиум. Сълзите стават неудържими. Това, което болката не успява да стори по време на битките, сега го предизвиква веещият се най-високо български флаг. След игрите в Мюнхен обстояните прегледи показват, че и двете ръце на шампиона са счупени. Налага се дори да му присадят кост от неговия хълбок в лявата ръка, за да ускорят зарастването.

След като окачва ръкавиците на пирона, Костадинов се отдава на развитието на спорта в родния Бургас и предава ценен опит на децата, на учениците и на своите последователи. По-късно той дарява златния си медал и „златните“ ръкавици от Мюнхен на Музея на спорта.

Георги Костадинов – първият български олимпийски шампион в бокса.

